

A GORGÓ TÁMAD

Fiatal orvos volt, könyvből tanulta,
mit kell ilyenkor csinálni.
Néni, nézzen rám, mondja meg a nevét!
Emelje fel a jobb, aztán a bal kezét!
*Nēm mēgy ő má háza,
mēg van ő má hāva!*
Négy éve nem tud már beszélni,
nem tud odapillantani, ahova szeretne,
nem tudja irányítani a mozdulatait.
Kidülledt, vérben forgó szem.
Az állán lefolyó, sárga váladék.
Nem, ez én nem lehetek!
Ki tette ide ezt az arcot?
Le kell vakarni, el kell tüntetni mindenestül!
De alatta ott egy újabb! Sorra jönnek!
Megálljatok, vannak még fegyvereim:
papucs, virágtartó, bútordarabok.
Ti támadtatok. Én csak védekezem.

XXX

Rajzoló egy fekete szigetet,
koromsötét, meredek falú.
Rajta egy szörny, vasorrú,
vaskarmú, hosszú nyakú.
Gyomra teli emberekkel,
lávában úsznak a testek.
A hegyen vasak, üllők,
kalapácsok. Markában fogóvas,
izzó salakdarabok. Ezeket

dobálja a vízre. A tenger
fortyog, mint egy levesesfazék.

A VÁZA HASA ALATT

Nem lehet megtapintani, végigsimítani az anyagát.
Nem tudsz fölé hajolni, fülébe akasztani az ujjad,
meglóbálni, érezni a súlyt. A szemnek kell betelni
vele, körbe kell járni, mintha domború hullámvonalak
mentén lépkednél. Szédüljön bele a fej! Kanyargó
patakban apró kavicsok. Egymásra tolulnak,
tülekednek, a rámenősebb kiszorítja a másikat.
Egyenletesen bodorított hajfűrt, benne gyöngyök
végestelen-végig. Kígyóhát, sok-sok domborulattal.
Alatta szabályosan ívelő ösvény. Ágyás, a vékony
földréteg alatt sűrűre vetett, apró magocskák.
A váza hasa alatt a föld mélye nyílik: újabb kígyók,
újabb kavicsok. A hason forró a part, égetnek a kövek,
alább egyre hidegebb, fognak a pöttyök, csupa
zúzódás, csupa törmelék. A váza alulról is, felülről is
fülel. A fülek mellett ferdén fésült frufu: csigák
egymásra rakva. Húzd csak ki az alsót gondolatban:
csörögve potyognak a tenyeredbe.